

Despre muncă

Că este ceva frumos să muncești cinstit, aceasta o știe cel care se apucă de lucru cu chef și dragoste. Și, pe de altă parte, cum șomajul poate să devină un chin, despre aceasta știu să povestească toți cei care în anii trecuți au suspinat sub această plagă. De aceea Îi mulțumim lui Dumnezeu că în țara noastră se muncește iar și simțim binecuvântarea care se odihnește pe acest fapt.

Cine crede că primii oameni fuseseră destinați să ducă în paradis o viață fără muncă, se înșală. Firește că Dumnezeu a pregătit totul în mod minunat pentru primirea oamenilor. El Se îngrijise pentru o abundență de pomi, „plăcuți la vedere și buni de mâncat”. Dar El „l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească” (Geneza 2.9-15). Omul trebuia să lucreze grădina în așa fel, încât ea să rămână conservată în minunata ei stare inițială. Desigur, felul muncii era diferit de ceea ce a venit mai târziu. Prin căderea omului în păcat s-a întâmplat că de atunci munca n-a fost numai o binecuvântare. Dar pentru toate timpurile există o binecuvântare în munca cinstită. Cum gândește Dumnezeu despre oamenii leneși o spune limpede Cuvântul Său: „Mergi la furnică, leneșule”, îndeamnă autorul de la Proverbe 6.6; „ia seama la căile ei și fii înțelept”. Și apostolul Pavel scrie credincioșilor din Tesalonic cuvântul serios: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3.10). Un proverb german spune adevărat și corect: Din lenevie se nasc toate viciile. Firește că există la muncă – și cu aceasta ne întoarcem la cele tocmai spuse – unele piedici de biruit. Aici există eșecuri și dezamăgiri de multe feluri. Din ce cauză?

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, motivul este că primul om a încălcat singura poruncă dată lui de Dumnezeu. Pentru că mâncase din pomul oprit a venit un blestem peste pământ. Începând de atunci, pământul trebuia să facă să încolțească spini și mărăcini, așa că omul își va mânca pâinea în sudoarea feței sale. Truda care trebuia să însoțească prelucrarea pământului, și trebuie să adăugăm că și toată activitatea omului, trebuia să-i amintească mereu omului că păcătuisese față de Dumnezeu.

Dar atunci, în definitiv, cum poate fi vorba despre o binecuvântare a muncii?, aud obiectându-se. Obiecția ar fi îndreptățită dacă Dumnezeu n-ar fi luat și aici măsuri de precauție. Și cu aceasta ajungem la o realitate minunată.

Să ne întoarcem încă o dată la început!

Cine a înnobilat munca? Dumnezeu Însuși. El „a muncit”. El a lucrat în timp ce a creat. Cea mai minunată creație a Sa a fost omul. Aceasta reiese foarte limpede din felul relatării biblice. În timp ce chiar la crearea mărețelor corpuri cerești se spune, pur și simplu: „Să fie...”, înainte de crearea omului auzim despre faptul, că Dumnezeu Se duce la sfat cu Sine Însuși. Aici citim: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste ... tot pământul și peste orice târâtoare care se târăște pe pământ!” [Geneza 1.26]. Omul era cel destinat stăpânirii, cel despre care poezii greci au spus: „Pentru că și noi suntem neam al Lui” (Faptele apostolilor 17.28). După ce a fost creat, citim: „Și cerurile și pământul și toată oștirea lor au fost terminate. Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o.” [Geneza 2.1-3].

Ar putea să fie concepută o încheiere mai solemnă a unei lucrări mărețe? Într-adevăr, Dumnezeu lucrase și odihna Sa ar fi putut să fie de durată, dacă omul – cu toată venerația fie spus – nu L-ar fi silit să „lucreze” din nou. Căci cum ar fi putut Dumnezeu să Se odihnească mai departe de lucrările Sale, după ce cununa creației, omul destinat stăpânirii, devenise un supus robiei prin frica de moarte, prin moartea venită în lume odată cu păcatul? (Evrei 2.15).

Sar acum peste intervalul de timp care este între căderea omului în păcat, cu toate consecințele sale grave, și venirea Fiului lui Dumnezeu în această lume. În mileniile dintre aceste două evenimente, omul îi dăduse lui Dumnezeu multă bătaie de cap cu păcatele sale. Dumnezeu, de partea Sa, nu renunțase să-l lucreze pe om, să-i vorbească, să-l convingă și să-l aducă înapoi la El. Cu ce rezultat? Omul se îndepărtase tot mai mult și mai mult de Dumnezeu. Și iată, după ce orice osteneală a lui Dumnezeu rămăsese fără rezultat în această privință, Dumnezeu a pornit la fapta alături de care nu poate fi așezată nicio altă lucrare. Dumnezeu L-a dat pe propriul Său Fiu spre răscumpărarea omului căzut. El voia să ajungă cu omul la ținta pe care Și-o propusese din timpurile veșnice, iar crucea lui Hristos este calea pe care este atinsă această țintă.

Poate fi folosit și este voie să se folosească în privința acestei lucrări cuvântul „muncă”? Abia dacă îndrăznim să rostim cuvântul în această asociere. Dar când ne gândim la calea Fiului până la sfârșitul amar, oare este nedrept să întrebăm: Nu a fost o *muncă* imensă a sufletului, cea care s-a înfăptuit aici? Și nu se poate spune același lucru despre Tatăl, când I-a poruncit Fiului să meargă pe această cale și a fost absolut și El acolo? Căci Dumnezeu este *Unul*. Ce a însemnat pentru El când a luat sabia și l-a zdrobit pe Fiul?

Când vorbesc despre o faptă minunată, atunci mă refer la această purtare, la această acțiune, la această lucrare nesfârșit de mare, de puternică, în favoarea omului căzut.

Tu, Dumnezeu, ne ești tărie,
Ne ești lumină-n noaptea grea,
Și prin lucrări de măreție,
Adus-ai mântuirea Ta.
Eram pierduți, fără de nădejde,
Trăind ca lumea, în păcat.
Ne-ai liberat de sub robie
Și pentru Tin' ne-ai câștigat.

cântăm pe drept. Și nici purtarea lui Dumnezeu încă nu Și-a găsit limanul cu lucrarea de la Golgota. Dumnezeu lucrează mai departe prin Duhul Său, individual la inima omului, ca să-l convingă de starea sa și să-l conducă la marele Mântuitor al celor pierduți. Această lucrare a lui Dumnezeu va fi ajuns la capătul ei abia atunci când ultimul om, care trebuie să fie mântuit după voia lui Dumnezeu, a urmat invitația Dumnezeului-Mântuitor și și-a găsit adăpostul la crucea de pe Golgota.

Nu este aici locul să facem o încercare de vânturare a vălului care stă peste cele viitoare. Dar acest singur lucru să mai fie totuși spus: Dumnezeu nu va fi satisfăcut mai înainte, nu va fi ajuns la odihnă după munca Sa, până când Cuvântul Scripturii nu-Și va fi găsit împlinirea: „El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut. Și Cel care ședea pe tron a spus: «Iată, Eu *fac toate noi*».” (Apocalipsa 21.3-5).

Ferice de toți cei care și-au spălat hainele în sângele Mielului lui Dumnezeu! Ei, dar numai ei, au dreptul la pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu, iar porțile cetății cerești sunt

larg deschise pentru ei. Ca pe un rod al muncii sufletului Său, Hristos îi va aduce pentru totdeauna în cămărilor Sale și Se va sătura (Isaia 53.11).

Titlul original: „Vom Arbeiten”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 144-148.